

ΕΤΟΝ ΠΙΝΑΚΑ**ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΟ
ΔΕΛΤΙΟ****Αργοπεθαίνει**

Αργοπεθαίνει όποιος γίνεται σκλάβος της συνήθειας
επαναλαμβάνοντας κάθε μέρα τις ίδιες διαδρομές
όποιος δεν αλλάζει περπατησιά ,
όποιος δεν διακινδυνεύει και δεν αλλάζει χρώμα στα ρούχα του
όποιος δεν μιλά σε όποιον δεν γνωρίζει .
Αργοπεθαίνει όποιος αποφεύγει ένα πάθος
όποιος προτιμά το μαύρο από το άσπρο και τα διαλυτικά σημεία στο ι
αντί ενός συνόλου συγκινήσεων που κάνουν τα μάτια να λάμπουν
που μετατρέπουν ένα χασμουρητό σε ένα χαμόγελο
που κάνουν την καρδιά να χτυπά στο λάθος και στο συναίσθημα
Αργοπεθαίνει όποιος δεν αναποδογυρίζει το τραπέζι
όποιος δεν είναι ευτυχισμένος στη δουλειά του
όποιος δεν διακινδυνεύει τη βεβαιότητα για την αβεβαιότητα
για να κυνηγήσει ένα όνειρο
όποιος δεν επιτρέπει στον εαυτό του τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του
να αποφύγει τις εχέφρονες συμβουλές
Αργοπεθαίνει όποιος δεν ταξιδεύει
όποιος δεν διαβάσει , όποιος δεν ακούει μουσική
όποιος δεν βρίσκει σαγήνη στον εαυτό του
Αργοπεθαίνει όποιος καταστρέφει τον έρωτα του
όποιος δεν επιτρέπει να τον βοηθήσουν
όποιος περνάει τις μέρες του παραπονούμενος για την τύχη του
η για την ασταμάτητη βροχή
Αργοπεθαίνει όποιος εγκαταλείπει μια ιδέα του πριν την αρχίσει
όποιος δεν ρωτά για πράγματα που δεν γνωρίζει
Αποφεύγουμε τον θάνατο σε μικρές δόσεις
όταν θυμόμαστε πάντοτε ότι
για να είσαι ζωντανός
χρειάζεται μια προσπάθεια πολύ μεγαλύτερη
από το απλό γεγονός της αναπνοής

Κτηριακό ένα πρόβλημα που περιμένει τη λύση του.

Η έλλειψη σύγχρονων σχολικών κτηρίων για τα Δημοτικά και τα Νηπιαγωγεία του Συλλόγου μας είναι προφανής και στους τρεις δήμους.

Το σύνολο των σχολείων είναι συστεγαζόμενα είτε δύο ή περισσότερα Δημοτικά συνυπάρχουν στους ίδιους χώρους είτε συστεγάζονται στο ίδιο κτήριο δημοτικά και νηπιαγωγεία. Τα προαύλια είναι μικρά, οι μαθητές πολλοί με αποτέλεσμα ο ελεύθερος χώρος που έχουν στη διάθεσή τους για να παίξουν ελάχιστος ενώ οι τραυματισμοί να είναι συχνοί. Το σύνολο των αύλειων χώρων είναι γυμνά από δέντρα ή όπου υπάρχουν έχουν κυρίως διακοσμητικό χαρακτήρα.

Η πρωινή βάρδια δεν εφαρμόστηκε με την ανέγερση νέων σχολείων αλλά με την προσθήκη αιθουσών στα προαύλια, το κλείσιμο διαδρόμων, τη μετατροπή τουαλετών σε αίθουσες, την κατάργηση των αιθουσών πολλαπλών χρήσεων και τη μετατροπή τους σε τάξεις.

Οι βιβλιοθήκες, τα γυμναστήρια, τα εργαστήρια φυσικής και νέων τεχνολογιών αποτελούν όνειρα θερινής νυχτός σχεδόν για όλα τα σχολεία.

Πολλά σχολεία είναι παλιά, ορισμένα χτίστηκαν όταν ήρθαν οι μικρασιάτες πρόσφυγες.

Δεν μπορούν να καλύψουν την ασφάλεια, την υγιεινή και τις σύγχρονες εκπαιδευτικές ανάγκες των μαθητών. Υπάρχουν σχολεία όπου έχουν χτιστεί παράνομα, χωρίς άδεια, ενώ το ιδιοκτησιακό καθεστώς τους είναι υπό αναζήτηση.

Τα δημοτικά και τα νηπιαγωγεία ονομάστηκαν ολόήμερα χωρίς καμία υποδομή. Στην ίδια αίθουσα οι μαθητές διαβάζουν, τρώνε, κάνουν τις οποιεσδήποτε δραστηριότητές τους.

Η συντήρηση και η επισκευή των σχολείων είναι ελλιπής. Σε δύο τουλάχιστον σχολεία έπεσαν σοβάδες στα κεφάλια των μαθητών. Οι δημοτικές αρχές πρέπει να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στη συντήρηση των σχολικών κτηρίων, να μη γίνονται πασαλείμματα της τελευταίας στιγμής.

Ιδιαίτερα φέτος αναμένεται να δημιουργηθούν σοβαρά προβλήματα καθώς με το νέο νόμος για την Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση δίνεται η δυνατότητα εγγραφής όλων των παιδιών με αναπηρίες στο σχολείο. Για την ομαλότερη ένταξη και ενσωμάτωση αυτών των παιδιών

πρέπει να παρθούν μια σειρά τεχνικών μέτρων όπως ράμπες, ανελκυστήρες σε όσα σχολεία δεν υπάρχουν κ.ά. Στα νηπιαγωγεία το πρόβλημα είναι ακόμη πιο έντονο. Ήδη διανύουμε την Τρίτη χρονιά της υποχρεωτικής μονοετούς προσχολικής αγωγής και οι δήμοι δεν έχουν κατασκευάσει, εξαίρεση το παράρτημα του 1ου Νηπιαγωγείου Καισαριανής και αυτό σε προκάτ αίθουσα., ούτε ένα νέο νηπιαγωγείο. Εκατοντάδες προνήπια έμειναν εκτός δημόσιου νηπιαγωγείου και έγιναν βορά στους ιδιώτες. Οι δημοτικές αρχές αδιαφορούν, δε θέτουν το ζήτημα αυτό άμεσης προτεραιότητας, δε θέλουν και δεν τολμούν να συγκρουστούν με συμφέροντα και τις λογικές της αντιπαροχής. Την ίδια στιγμή οι εργολάβοι σηκώνουν μεγαθήρια και στους τρεις δήμους. Ο δήμος Αθηναίων μάλιστα είναι πρωτεργάτης στην καταστροφή του πρασίνου για να προσφέρει τους χώρους στα ιδιωτικά συμφέροντα να κατασκευάσουν χώρους στάθμευσης. Η δημοτική αρχή του Βύρωνα ονειρεύεται να μετατρέψει σε Δημαρχιακό Μέγαρο το υπο κατασκευή σχολικό συγκρότημα στα Νταμάρια την ίδια στιγμή που στην περιοχή αυτή υπάρχει έντονο πρόβλημα σχολικής στέγης τόσο στο παρακείμενο Νηπιαγωγείο όσο και στα γυμνάσια και λύκεια της περιοχής.

Το κτηριακό πρέπει να αποτελέσει ζήτημα προτεραιότητας για το σύλλογο. Το Δ.Σ. να προχωρήσει να πιέσει τις δημοτικές αρχές με παραστάσεις διαμαρτυρίας συναντήσεις με τις δημοτικές αρχές μαζί με τους γονείς, με στάσεις εργασίας για την επίλυση του χρόνιου προβλήματος. Εκπαιδευτικοί, Γονείς, Μαθητές πρέπει να διεκδικήσουμε σύγχρονα σχολεία που θα καλύπτουν τις ανάγκες των μαθητών – εκπαιδευτικών. Να απαιτήσουμε από τους Δήμους να απαλλοτριώσουν χώρους και από την πολιτεία να κατασκευάσει σύγχρονα σχολικά συγκροτήματα μέσω του κρατικού προϋπολογισμού .και όχι με ΣΔΙΤ.

ΛΠΟΤΗΤΑ, ΠΑΓΩΜΑ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τα δώρα της κυβέρνησης μέσω του προγράμματος Σταθερότητας

Η κυβέρνηση τις προηγούμενες ημέρες υπέβαλε το πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης στις Βρυξέλες, εν είδει αναθεωρημένου προϋπολογισμού, χωρίς ούτε να το καταθέσει στη Βουλή για συζήτηση και ψήφιση.

Το πρόγραμμα που παρουσίασε εκφράζει τόσο τη δέσμευση της κυβέρνησης ότι δεν πρόκειται να παρεκκλίνει ούτε χιλιοστό από τη γραμμή της εξοντωτικής λιτότητας μέχρι και το 2011, όσο και την παταγώδη αποτυχία του κρατικού προϋπολογισμού να προβλέψει την εμβάθυνση της οικονομικής κρίσης και να χαράξει μια

αξιόπιστη πορεία πλεύσης.

Η δημοσιοποίηση έστω και ενός πολύ περιορισμένου μέρους του προγράμματος φανερώνουν τη χειροτέρευση των δεδομένων της ελληνικής οικονομίας καθώς η αύξηση του ΑΕΠ, για το 2009 περιορίζεται μόλις στο 1,1% (έναντι 2,7% που προβλεπόταν το Δεκέμβρη). Η απασχόληση προβλέπεται ότι θα αυξηθεί μόλις 0,2% το 2009 και 0,6% το 2010. Η επίσημη ανεργία προβλέπεται να αυξηθεί από 7,5% το 2008 σε 8% το 2009 και να παραμείνει σε αυτά τα επίπεδα έως το 2011.

Οι αυξήσεις στους μισθούς θα είναι στα επίπεδα του πληθωρισμού, δηλ. πάγωμα των μισθών και των συντάξεων. Οι ιδιωτικοποιήσεις και οι αποκρατικοποιήσεις θα συνεχιστούν προσδοκώντας έσοδα τουλάχιστον 1 δις. Ευρώ. Οι προσλήψεις θα είναι δραστικά περιορισμένες σε όλο το δημόσιο τομέα, στενό και ευρύτερο, και σε κάθε περίπτωση θα είναι λιγότερες από τον αριθμό των δημοσίων υπαλλήλων που συνταξιοδοτούνται. Επίσης οι δαπάνες του ευρύτερου δημοσίου τομέα καθώς και των φορέων της τοπικής αυτοδιοίκησης, των ασφαλιστικών ταμείων και των νοσοκομείων θα περιοριστούν αφού θα επιβλέπονται από διυπουργική επιτροπή. Οι δεσμεύσεις αυτές αποδεικνύουν ότι ο νέος υπουργός οικονομικών ανέλαβε να διασώσει το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα του προκατόχου του και όχι να το αναθεωρήσει σε φιλολαϊκότερη κατεύθυνση. Οι όποιες παραχωρήσεις πραγματοποιούνται με το πιστόλι στον κρόταφο όπως έγινε με τα 500 εκατομμύρια που πήραν οι αγρότες και θα αξιοποιηθούν προπαγανδιστικά ώστε να λειτουργήσουν

ως αναισθητικό για τη νέα πιο άγρια λιτότητα που βρίσκεται υπό των πυλών.

Πρόγευση των αντιλαϊκών μέτρων που επωάζονται δίνει η «έκθεση προόδου» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τη στρατηγική της Λισαβόνας στην οποία διαχέεται η δυνατότητα που υπάρχει να διορθωθούν οι στρεβλώσεις αυτές με τη γενναία μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, με τη μείωση του μη μισθολογικού κόστους των χαμηλόμισθων, δηλ. κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών, με τη συνολική αναθεώρηση της εργατικής νομοθεσίας στην κατεύθυνση της ελαστικοποίησης της και τέλος γενναίες μεταρρυθμίσεις στην παιδεία και την κατάρτιση, δηλ. με την πλήρη πρόσδεσή τους στο άρμα του κεφαλαίου.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΓΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Κρυφή ατζέντα στο Ασφαλιστικό έχει η κυβέρνηση, που αναζητά άλλοθι στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να προχωρήσει στην εξίσωση των ορίων ηλικίας ανδρών και γυναικών. Αποκαλυπτικοί των προθέσεών της είναι οι χειρισμοί που οδήγησαν στην παραπομπή μας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο (η υπόθεση εκδικάστηκε στις 17 Δεκεμβρίου), επιδιώκοντας ουσιαστικά μια καταδικαστική. Μια τέτοια εξέλιξη προσφέρει μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία στην κυβέρνηση να προχωρήσει σε ανατροπές στο ασφαλιστικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων, με το επιχείρημα πως δέχεται... έξωθεν πιέσεις.

Η απόφαση θα επηρεάσει περίπου 250.000 γυναίκες που εργάζονται στο Δημόσιο, στον Στρατό και στα Σώματα Ασφαλείας. Μεγάλες χαμένες θα είναι οι «παλαιές» ασφαλισμένες, δηλαδή όσες γυναίκες ξεκίνησαν να εργάζονται από την 1η Ιανουαρίου 1983 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1992. Οι συγκεκριμένες ασφαλισμένες απειλούνται άμεσα με αύξηση των ορίων ηλικίας από 5 έως και 17 χρόνια. Είναι χαρακτηριστικό πως σήμερα μητέρα ανηλίκου -που προσελήφθη πριν από το 1993- βγαίνει στη σύνταξη με 25ετία στα 50.

Ωστόσο άνδρας συνάδελφός της παίρνει σύνταξη με 15ετία στα 65 (δηλαδή 15 χρόνια αργότερα) ή με 35ετία στα 58. Για το σημερινό αδιέξοδο τη βασική ευθύνη φέρει η κυβέρνηση, η οποία «κατάφερε» να αποδυναμώσει την υπερασπιστική μας γραμμή. Είναι χαρακτηριστικό πως: Προέβαλε επιχειρήματα που είχαν απορριφθεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο σε παρόμοιες υποθέσεις. Στη διάρκεια της αλληλογραφίας μεταξύ Ελλάδας και Ευρωπαϊκής Επι-

τροπής η χώρα μας... υπονόμωσε την επιχειρηματολογία της, επειδή είχε αποδεχτεί την οδηγία 2006/54. Με την οδηγία δεχόταν ότι η κοινωνική ασφάλιση των Ελλήνων δημοσίων υπαλλήλων, στρατιωτικών και αστυνομικών είναι επαγγελματικό σύστημα (όπου ασφαλίζονται οι υπάλληλοι ενός μόνο εργοδότη) και όχι κοινωνικοασφαλιστικό (όπου ασφαλίζονται οι υπάλληλοι περισσότερων εργοδοτών).

Η παγίδα: Σημειώνεται πως όταν ανέκυψε το ζήτημα, έσπευσε να απαντήσει το υπουργείο Εξωτερικών -που δεν έχει την ευθύνη των ασφαλιστικών ζητημάτων- διαβεβαιώνοντας την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ότι εν όψει της σχεδιαζόμενης μεταρρύθμισης θα αντιμετωπιζόταν το θέμα.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Ας αφήσουμε τα χολιγουντιανά θεάματα...

Πάντα μετά από αποφασιστικούς αγώνες της ζωντανής εκπαίδευσης και της νεολαίας οι κυβερνήσεις αναλάμβαναν την πρωτοβουλία ενός «διαλόγου».

Ο στόχος τους πάντα ήταν, όχι να συζητήσουν επί της ουσίας των προβλημάτων, ή (ακόμη περισσότερο) να δώσουν λύσεις αλλά, να σταματήσουν τις διεκδικήσεις.

Στόχευαν και στοχεύουν, να απονομιμοποιήσουν τα κοινωνικά αιτήματα, να καθορίσουν τα περιεχόμενα τα οποία τους είναι αρεστά, να θέσουν τα πλαίσια του «εφικτού» της πολιτικής της λιτότητας, να ενοχοποιήσουν στην κοινωνία τους αγώνες και όσους επιμένουν σε αυτούς.

Ταυτόχρονα, επιχειρούν να νομιμοποιήσουν εκείνα τα όργανα αποφάσεων (όπως το ΕΣΥΠ κ) όπου το 80 % των μελών τους είναι διορισμένοι σε αντίθεση με τις μαζικές κινητοποιήσεις και συνελεύσεις των εργαζόμενων.

Το ίδιο έγινε το 1991 μετά τη δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα.

Το ίδιο έγινε το 1997 μετά την τρίμηνη απεργία της Β' βάθμιας εκπαίδευσης

Το ίδιο έγινε το 2006 μετά τη δίμηνη απεργία της Α' βάθμιας εκπαίδευσης

Το ίδιο γίνεται και σήμερα μετά **την εξέγερση της νεολαίας του Δεκέμβρη.**

Σήμερα, το χρωματιστό κερασάκι της τούρτας είναι η «μηδενική βάση του διαλόγου».

Ποια μηδενική βάση;

Δεν υπάρχουν ήδη πολιτικές αποφάσεις και νόμοι, δεν υπάρχουν ήδη πολιτικές επιλογές που αποδομούν τη δημόσια παιδεία και εκπαίδευση;

Δεν υπάρχουν η υποχρηματοδότηση, η λιτότητα στους μισθούς, οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, τα βιβλία και αναλυτικά προγράμματα της ταξικής επιλογής, ο ασφαλιστικός μεσαίωνας, η κατάργηση της 2χρονης προσχολικής αγωγής, η αστυνομική βία και ο αυταρχισμός;

Δεν έχει ψηφιστεί ο νόμος πλαίσιο για τα ΑΕΙ, δεν υπάρχει η βάση του 10 για τον αποκλεισμό των μαθητών από την Τριτοβάθμια εκπαίδευση; **Πάντα** οι Υπουργοί «δεν ήξεραν - δεν γνώριζαν» τα αιτήματα που έχουν καταθέσει στους δρόμους, με αγωνία, αγώνες και αίμα τα εκπαιδευτικά σωματεία, οι Σύλλογοι, οι γονείς...

Το ίδιο γίνεται και σήμερα. Αυτός ο «διάλογος» δεν είναι μόνο προσχηματικός, είναι μια διαδικασία νομιμοποίησης των πολιτικών επιλογών της κυβέρνησης. Είναι μια προσπάθεια χειραγώγησης της κοινής γνώμης ενάντια στους δήθεν «δογματισμούς» των εκπαιδευτικών, δηλαδή τις θέσεις και τα αιτήματα της εκπαιδευτικής κοινότητας.

Ας μιλήσουμε λοιπόν για την ουσία....

Το ΥΠΕΠΘ είναι υποχρεωμένο να απαντήσει και να πάρει θέση για τα διατυπωμένα αιτήματα των εκπαιδευτικών, αιτήματα που διατυπώθηκαν και στην Απεργία του 2006 και τα οποία έλαβαν ως απαντήσεις από το ΥΠΕΠΘ, την αστυνομική βία, την απαξίωση, τη συκοφαντία, τις σιδηροδρομικές και τα χημικά.

Το ΥΠΕΠΘ οφείλει να απαντήσει όχι με προσχηματισμούς και επικοινωνιακά δελτία, αλλά συγκεκριμένα.

Να ανεβάσει τις δαπάνες για την Παιδεία στο 15% του Προϋπολογισμού και άμεσα να διπλασιάσει τις επιχορηγήσεις στα σχολεία.

Να κατοχυρώσει άμεσα τη βασική εκπαίδευση και τη 2χρονη

δημόσια, δωρεάν, υποχρεωτική, Προσχολική αγωγή, που μεταφράζεται σε 2.000 διορισμούς νηπιαγωγών και ιδρύσεις 1.000 νέων νηπιαγωγείων.

Να προχωρήσει σε αλλαγή των αναλυτικών Προγραμμάτων και των βιβλίων και μείωση της ύλης των μαθητών, με βάση τις προτάσεις των εκπαιδευτικών Συλλόγων και του εκπαιδευτικού κινήματος.

Να σταματήσει άμεσα όλα τα σεμινάρια ειδικευσης 400 ωρών που ιδιωτικοποιούν την Ειδική Αγωγή.

Να κατοχυρώσει όλους τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση με σταθερή και μόνιμη εργασία, μετατρέποντας τις συμβάσεις των ωρομισθίων σε σταθερές συμβάσεις αναπληρωτών και με την άμεση πληρωμή των δεδουλευμένων τους.

Να κατοχυρώσει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εκπαιδευτικών στα 30 χρόνια δουλειάς ή 55 χρονών, καταργώντας τους νόμους Σιούφα, Ρέππα, Πετραλιά. Να πληρώσει άμεσα όλα τα χρωστούμενα του κράτους σε γιατρούς και φαρμακοποιούς, να επιστρέψει στα Ταμεία τη χασούρα του χρηματιστηριακού τζόγου, να αποδώσει άμεσα τις συντάξεις και τα εφάπαξ.

Να προχωρήσει σε αυξήσεις των μισθών μας και σε άμεση καταβολή όλων όσων χρωστάει το κράτος, με σημείο έναρξης τα 1.400€ για όλο το λαό, με ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων και χωρίς σύνδεση μισθού – αξιολόγησης.

Να κατοχυρώσει τα εργασιακά δικαιώματα των Νηπιαγωγών και όλων των εκπαιδευτικών με την οριστική εξίσωση του ωραρίου και με τους απαραίτητους διορισμούς ώστε να εξαλειφθεί το απαράδεκτο καθεστώς των υποχρεωτικών υπερωριών.

Να κατοχυρώσει την παιδαγωγική ελευθερία στους Συλλόγους διδασκόντων, καταργώντας το καθηκοντολόγιο και τους νόμους Ευθυμίου για την αξιολόγηση.

Να προχωρήσει άμεσα σε πρόγραμμα σχολικών βιβλιοθηκών και ηλεκτρονικών υποδομών των σχολείων με την διαχείριση και ευθύνη των συλλόγων διδασκόντων.

Να υλοποιήσει προγράμματα σχολικής στέγης, καταργώντας τις ΣΔΙΤ και εφαρμόζοντας τις προτάσεις των Συλλόγων εκπαιδευτικών και των συλλόγων γονέων.

Έχει τίποτε να πει για όλα αυτά το ΥΠΕΠΘ;

Το επόμενο διάστημα οι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να προχωρήσουν σε μια πλατιά συζήτηση με την κοινωνία και τους εργαζόμενους, αναδεικνύοντας τα πραγματικά προβλήματα και τις αιτίες τους. Το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει σε αυτή τη συγκυρία, μέσα από τις Γ.Σ και την ανάπτυξη των αγώνων του, να προβάλει θαρρετά και να διεκδικήσει τα κεντρικά ώριμα αιτήματά του στον αντίποδα των αντιδραστικών αλλαγών που προωθεί η κυβέρνηση.

Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση της Ν.Δ. προσπαθεί με επικοινωνιακούς χειρισμούς, βαρύγδουπες εξαγγελίες που αποδεικνύονται κενό γράμμα να κατευνάσει την νεολαϊστική και κοινωνική έκρηξη των γεγονότων του Δεκέμβρη. Υπόσχεται έναν εξαντλητικό, διάλογο για την Παιδεία, κατάργηση των εξετάσεων, αυτονομία του Λυκείου και άλλα ηχηρά και ευήκοα.

Η ιστορία όμως της εκπαίδευσης τα τελευταία τριάντα χρόνια, από το «διάλογο» του Α. Τρίτση, τα ερωτηματολόγια του Γ. Σουφλιά μετά τη δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα, το άνοιγμα του εξεταστικού από τη Μ. Γιαννάκου και την καθιέρωση της βάσης του δέκα, οδηγεί σε ορισμένα συμπεράσματα. Πρώτο συμπέρασμα: Ο διάλογος χρησιμοποιείται ως μαγική συνταγή για την αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών κρίσεων από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Δεύτερο συμπέρασμα: Ο διάλογος δεν είναι tubule raze, τα όρια και οι όροι του διαλόγου είναι από πριν καθορισμένα και προαποφασισμένα, ο διάλογος χρησιμοποιήθηκε από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις για την προώθηση όλο και πιο σκληρών – ταξικών αλλαγών. Τρίτο συμπέρασμα οι διακηρύξεις και οι εξαγγελίες των εκάστοτε υπουργών κάθε φορά που άλλαζαν το σύστημα πρόσβασης στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση ήταν αντίθετες με τα αποτελέσματα των νέων τρόπων εισαγωγής στα ΑΕΙ – ΤΕΙ. Δεν υπάρχει Εξεταστικό σύστημα τα τελευταία τριάντα χρόνια, από τις Πανελλήνιες Εξετάσεις (1980 -1983) έως τις Πανελλαδικές Εξετάσεις Γενικού Λυκείου, που να μην περιλάμβανε στην Εισηγητική του Έκθεση σαν στόχους και σαν δικαιολογητικό λόγο της θέσπισής του: τον περιορισμό της παραπαιδείας, την αντικειμενική και αξιοκρατική επιλογή των μαθητών, την ισότητα ευκαιριών, το άνοιγμα των πανεπιστημίων, την ελεύθερη πρόσβαση, το τέλος του «ασφυκτικού εναγκαλισμού» του Λυκείου από τις απαιτήσεις των εξετάσεων για το πανεπιστήμιο, την φραστική καταδίκη της έμφασης στην απομνημόνευση. Η πραγματικότητα όμως ήταν εντελώς διαφορετική. Η σημερινή κυβέρνηση προαναγγέλλει με τυμπανοκρουσίες το μύθο του προπαρασκευαστικού έτους, μετά το τέλος του Λυκείου για την είσοδο στο πανεπιστήμιο Πέρα όμως από το μύθο, η αλήθεια είναι ότι οι εξετάσεις στη διάρκεια του λεγόμενου προπαρασκευαστικού έτους δεν αποτελούν παρά δεύτερο πιο σκληρό «γύρο» επιλογής (ο πρώτος στο Λύκειο). Το προπαρασκευαστικό έτος όχι μόνο δε θα καταργήσει τα φροντιστήρια, αντίθετα θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη διόγκωση της παραπαιδείας. Οι εξετάσεις, καθώς υπάρχει κλειστός αριθμός εισακτέων, αποτελούν το μηχανισμό ταξικής επιλογής ευνοώντας τους μαθητές από τις προνομιούχες τάξεις και αποκλείοντας τους «άλλους». Όσοι από τις φτωχότερες τάξεις δεν πετύχουν, είναι «ελεύθεροι και ικανοί» να ασκήσουν διάφορα τεχνικά επαγγέλματα ή να γίνουν ανειδίκευτοι εργάτες ή αγρότες ή να μείνουν άνεργοι. Μέσα από τις εξεταστικές διαδικασίες, οι υποψήφιοι προσπαθούν να αποδείξουν ότι είναι «ικανοί». Ακόμη όμως και όλοι βαθμολογηθούν πάνω από τη βάση απο-

δεικνύοντας ότι είναι «ικανοί» δε θα εισαχθούν αφού κάποιος άλλος θα έχουν γράψει καλύτερα από αυτούς συμπληρώνοντας τον αριθμό των εισακτέων. Ακόμα κι αν όλοι γράψουν άριστα, αποκλείεται να περάσουν όλοι, αφού μετά τη συμπλήρωση του αριθμού εισακτέων, οι υπόλοιποι αποκλείονται. Επομένως, δεν πρόκειται για εξετάσεις, αλλά για διαγωνισμούς με ιδιαίτερα επαχθείς όρους. Κατά τη διάρκεια των εξετάσεων καλούνται οι υποψήφιοι, μέσα σε ελάχιστες ώρες και κάτω από ασφυκτικές ψυχολογικές συνθήκες να αποδείξουν τις γνώσεις και τις ικανότητές τους. Ο ρόλος της τύχης, εν πολλοίς, είναι σημαντικός και η αξιολόγηση ακόμα και τυπικά δεν μπορεί να θεωρείται ακριβής και δίκαιη.

Η κυβέρνηση θέλει να μεταθέσει το βάρος της συζήτησης. Δε θέλει να συζητήσει τους πραγματικούς λόγους που οδηγούν χιλιάδες μαθητές να εγκαταλείπουν το σχολείο. Αποφεύγει να θίξει τα αίτια που οδηγούν τους μαθητές να μη βρίσκουν νόημα στα θρανία, να αποξενώνονται από τη γνώση, να καταφεύγουν στην παραπαιδεία και τα φροντιστήρια, που βλέπουν τα όνειρά τους και οι προσπάθειες για μια θέση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση να μετατρέπονται στον εφιάλητη της ανεργίας και της ελαστικής εργασίας.

Οι απαράδεκτα χαμηλές δαπάνες, οι τραγικές ελλείψεις σε κτήρια και υλικοτεχνική υποδομή, το περιεχόμενο και ο ρόλος της εκπαίδευσης, η ιδιωτικοποίηση και η εμπορευματοποίηση του σχολείου και της γνώσης, οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, οι χαμηλοί μισθοί των εκπαιδευτικών δεν μπορούν να αποτελέσουν μέρος του διαλόγου, γιατί αποτελούν μέρος μιας σκληρής αντιλαϊκής, αντιεκπαιδευτικής πολιτικής που θεωρεί την παιδεία εμπόρευμα και όχι κοινωνικό δικαίωμα όλων.

ΕΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

ΤΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ

Και το κουτί της Πανδώρας άνοιξε με την υποχρεωτικότητα... και όλα τα προβλήματα του μικρού παιδιού της εκπαίδευσης-του νηπιαγωγείου-που ήταν κρυμμένα βαθιά βγήκαν προς τα έξω και άγγιξαν όλη την κοινωνία του σχολείου (γονείς –παιδιά- νηπιαγωγούς): **αποκλεισμός νηπίων και προνηπίων με κληρώσεις και αναμονή ή δίχρονο δημόσιο και δωρεάν νηπιαγωγείο για όλα τα παιδιά;**

Έτσι έχουμε ολιγοπρία του κράτους να παρέχει επαρκή και κατάλληλα νηπιαγωγεία για όλα τα παιδιά και αντί αυτού δίνει διαταγές για υπερπληθή τμήματα -διώξιμο των προνηπίων-κληρώσεις παιδιών (λες και τα παιδιά είναι λαχεία) αρνούμενο τη συνταγματική του υποχρέωση να παρέχει δημόσια και δωρεάν παιδεία σ' όλα τα παιδιά.

35.000 χιλιάδες νήπια και προνήπια **εκδιώχθηκαν** προς την ιδιωτική εκπαίδευση χωρίς κανέναν να πληρώνει γι αυτή την κατάντια. Καμιά καινούρια ίδρυση νηπιαγωγείου αυτές τις χρονιές!

Φτάνοντας δε στο τέλος της σχολικής χρονιάς θα δούμε την επόμενη σελίδα ίδια με την προηγούμενη: γονείς να κλαίνε, να παρακαλούν, να αγανακτούν διεκδικώντας μια θέση στο δημόσιο νηπιαγωγείο, η κυβέρνηση να μη κάνει τίποτε για να καλύψει αυτή τη ζήτηση και στο τέλος πάλι, για τρίτη συνεχόμενη χρονιά, να δίνει παράταση προς τους ιδιοκτήτες ιδιωτικών παιδικών σταθμών, να κρατήσουν και χωρίς άδεια «τα παιδιά που έχουν ήδη εγγράψει» και να λέει στις νηπιαγωγούς «εγγράψτε 25 και ας είναι όρθια».

Δεκάδες νηπιαγωγεία σε ακατάλληλα κτίρια – ενοικιαζόμενα καταστήματα χωρίς αυλές και φυσικό φως... χωρίς βοηθητικό προσωπικό και με καθαρίστρες που παίρνουν 150 ευρώ το μήνα.

λάστιχο ή ωράριο;

Ανάλογα με τον τύπο του νηπιαγωγείου η καθημιά μας σήμερα έχει και το δικό της ωράριο. Άλλο για το κλασικό, άλλο για το ολοήμερο άλλο για το ολοήμερο με πρωινή ζώνη... Μιλάμε ξεκάθαρα για Ωράριο-λάστιχο χωρίς καμία νομοθετική κατοχύρωση. Ναι, το δυστυχές είναι **ότι οι νηπιαγωγοί είναι ο μοναδικός κλάδος του δημοσίου χωρίς νομοθετημένο ωράριο!**

Μέχρι πριν δύο χρόνια θεωρούνταν αυτονόητο ότι ως κομμάτι της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, έχουμε το ωράριο των υπόλοιπων εκπαιδευτικών της Πρωτοβάθμιας κάτι που προφανώς δεν ισχύει με τις διαρκείς διευρύνσεις του ωραρίου λειτουργίας του νηπιαγωγείου καθώς και με το χωρίς μειώσεις, ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας μας, ωράριο. Δεν υπάρχει ακόμη, κανένας διαχωρισμός ανάμεσα στο εκπαιδευτικό κομμάτι δουλειάς και στο μη εκπαιδευτικό παρόλο που και για τα δυο βέβαια διαρκώς οι απαιτήσεις αυξάνονται. Ακόμα πιο έντονο γίνεται το πρόβλημα για τις/τους

προϊσταμένους/ους των νηπιαγωγείων που καλούνται να ανταπεξέλθουν σε απαιτήσεις, έργο και καθήκοντα σε πολλούς διαφορετικούς τομείς δράσης (εκπαιδευτικά, διοικητικά, οικονομικά, κτιριακά, οργανωτικά) χωρίς να υπάρχει καμία μείωση ωραρίου, όπως ισχύει για τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς.

Προθάλαμος Δημοτικού-baby parking ή Νηπιαγωγείο;

Καινούρια αναλυτικά προγράμματα σε όλη την εκπαίδευση πιέζουν το Νηπιαγωγείο να αλλάξει ρόλο και ταυτότητα και να γίνει ουσιαστικά «προδημοτική εκπαίδευση». Οι προτάσεις για 5 χρόνια Δημοτικό και ένα χρόνο νηπιαγωγείο χτυπάνε καμπανάκι στα αυτιά των νηπιαγωγών που βλέπουν τη σχολειοποίηση να χτυπά και επίσημα πια την πόρτα του Νηπιαγωγείου, ακολουθώντας το γενικότερο πνεύμα εντατικοποίησης του Σχολείου.

Προτάσεις σαν κι αυτές των συμβούλων προσχολικής αγωγής για εισαγωγή ειδικοτήτων στο νηπιαγωγείο δείχνουν πως ο μελλοντικός ρόλος της νηπιαγωγού θέλουν να είναι: «γλώσσα και μαθηματικά-προετοιμασία για το Δημοτικό». Ανοίγουν ταυτόχρονα το δρόμο για την ωρομισθία και στο Νηπιαγωγείο, το τελευταίο «κάστρο» χωρίς ωρομισθίους στην δημόσια εκπαίδευση.

Από την άλλη η υποχρηματοδότηση της παιδείας μαζί με το μετακύλισμα των δαπανών στην τσέπη των γονιών, η μείωση των διορισμών για την επόμενη διετία, η αναστολή λειτουργίας των τμημάτων ένταξης (με τη δικαιολογία της αδυναμίας να τα στελεχώσουν), η διαρκής απόρριψη του πάγιου αιτήματός μας για μείωση του αριθμού των νηπίων σε 15 ανά νηπιαγωγό, δημιουργούν απροσπέλαστα καθημερινά προβλήματα.

Η τάση για μετατροπή όλο και πιο πολλών κλασικών νηπιαγωγείων σε ολοήμερα, προκειμένου να «εξυπηρετούνται οι εργαζόμενοι γονείς» γίνεται κάθε χρόνο εντονότερη. Και είναι δεδομένο ότι με την ίδια λογική, τη λογική του baby parking, οι «διευρυμένες ζώνες» δε θα σταματήσουν στην απαράδεκτη πρωινή προαιρετική ζώνη ή στα «τεταρτάκια» παράτασης στην αποχώρηση, αδιαφορώντας για τις πραγματικές ανάγκες και αντοχές των νηπίων. Όλα αυτά φυσικά χωρίς καν τις ανάλογες κτιριακές και υλικοτεχνικές υποδομές και χρηματοδοτήσεις.

Ήδη τα 2 τελευταία χρόνια, με τη δράση μας και πιέζοντας προς συλλόγους και τη ΔΟΕ προστατέψαμε το κλάδο μας από την αποκέντρωση, στηρίξαμε στην πλειοψηφία των συλλόγων τη μη εφαρμογή της πρωινής ζώνης, καταθέσαμε στο υπουργείο υπόμνημα με υπογραφές 4500 νηπιαγωγών για τη καταστρατήγηση του ωραρίου και συνεχίζουμε. όλοι μαζί. Γιατί, αν και

είμαστε ο αδύναμος κρίκος της εκπαίδευσης, αποδείξαμε πως όταν δρούμε συλλογικά μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Για όλα αυτά και για άλλα πολλά λέμε πως το νηπιαγωγείο βρίσκεται σε κρίσιμο σταυροδρόμι και πως πρέπει να δράσουμε άμεσα. Παίρνουμε λοιπόν την πρωτοβουλία να σας καλέσουμε για να αποφασίσουμε και δράσουμε

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΑΣΛΕΙΟΥ
(ΜΑΡΑΣΛΗ 4, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ)
8 Μάρτη, 10.00 π.μ.**

ΣΦΑΓΗ ΣΤΗ ΓΑΖΑ

Επί 22 μέρες οι ισραηλινές δυνάμεις σφυροκοπούσαν την περιοχή της Γάζας. Οι Ισραηλινοί μετέτρεψαν μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες και νεανικές περιοχές του κόσμου (το μισό του πληθυσμού και το ένα τρίτο των νεκρών ήταν κάτω των 15 ετών) σε πεδίο βολής νέων «έξυπνων» πυραύλων, εμπρηστικών βομβών λευκού φωσφόρου και χημικών όπλων. Βομβάρδισαν νοσοκομεία, σχολεία, καταυλισμούς προσφύγων του ΟΗΕ, ακόμη και τα κεντρικά γραφεία του διεθνούς οργανισμού. Η έλλειψη φαρμάκων, τροφίμων, καθώς και το κρύο κάνουν την κατάσταση ακόμη πιο εφιαλτική και απάνθρωπη. Η σφαγή στη Γάζα αποτέλεσε το τέλος της παγκόσμιας, ιδεολογικής τρομοκρατίας του «αντισημιτισμού» και της πολιτικής εμπειρίας του Ολοκαυτώματος.

Στα μάτια της κοινής γνώμης της Δύσης ο Δαβίδ έγινε Γολιάθ. Το κράτος των κυνηγημένων πιονέρων, φορέων του ευρωπαϊκού πολιτισμού με τις έντονα σοσιαλιστικές τάσεις, έχει δώσει τη θέση του στο κράτος των αδιστακτών εποίκων ανάλογων των «Αφρικάνερς» στη Νότια Αφρική του απαρχάιντ που βλέπουν τους

«ιθαγενείς» σαν φυλές βαρβάρων, όχι ακριβώς ζώοις, αλλά και όχι εντελώς ανθρώπινες, ανίκανες να καταβάλουν οτιδήποτε άλλο πέρα από το βούρδουλα και την πείνα.

Οι Ε.Ε. και Η.Π.Α με την ένοχη σιωπή τους ή ακόμη και την ανοιχτή υποστήριξη στήριξαν στην ουσία τη γενοκτονία και τη σφαγή των Παλαιστινίων από τις ισραηλινές σιωνιστικές δυνάμεις. Η ελληνική κυβέρνηση τήρησε την τακτική των ίσων αποστάσεων, εξισώνοντας το θύτη με το θύμα, δημοσιεύματα στον τύπο ανέφεραν μάλιστα πως το λιμάνι του Αστακού χρησιμοποιήθηκε για τη μεταφορά πολεμικού υλικού προς το Ισραήλ.

Στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον κόσμο αναπτύχθηκε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης, συμπαράστασης και καταδίκης της ισραηλινής επίθεσης. Εκατοντάδες διαδηλώσεις έγιναν σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας. Απαίτηση όλων των διαδηλωτών ήταν να σταματήσει η σφαγή στη Γάζα και να δημιουργηθεί ελεύθερο παλαιστινιακό κράτος.

ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τους γέμισαν ψεύτικες προεκλογικές υποσχέσεις και παραμύθια για «εγγυημένο εισόδημα, επιδοτήσεις και όλα τα κιλά-όλα τα λεφτά». Τους έκλεψαν την ψήφο. Έστησαν συνεταιρισμούς σφραγίδες με κομματικούς απατεώνες-αεριτζήδες που έτρωγαν τα πακέτα και κορόιδευαν τους μικρομεσαίους καλλιεργητές. Τους άφησαν έρμαιο των εταιρειών λιπασμάτων-φυτοφαρμάκων με αποτέλεσμα χιλιάδες αγρότες και καταναλωτές να δηλητηριάζονται από την ανεξέλεγκτη χρήση τους. Τους έβαλαν να πάρουν δάνεια.

Τους άφησαν αβοήθητους και δεν τους ενημέρωσαν για τις επιπτώσεις της Κοινής

Αγροτικής Πολιτικής της Ε.Ε. Τους οδήγησαν στο μαρasmus, τα χρέη, τη φτώχεια, τον ξεπεσμό.

Τους έβγαλαν στους δρόμους. Τους διέσυραν στα κανάλια. Τους έφεραν αντιμέτωπους με τους άλλους πολίτες και το βάφτισαν κοινωνικό αυτοματισμό. Τους πούλησαν στις διαπραγματεύσεις και το διάλογο με τους Υπουργούς. Τους ξεφούσκωσαν τα λάστιχα. Τους χτύπησαν, τους ψέκασαν με χημικά και δακρυγόνα. Τους έδειραν. **Τι άλλες αποδείξεις θέλετε πως ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ διαθέτουν σύγχρονη αγροτική πολιτική και νοιάζονται για την αγροτιά;**

*Αυτοί που αρπάζε το φαΐ απ' το τραπέζι
Κηρύχνουν τη λιτότητα
Αυτοί που παίρνουν όλα τα δοσήματα
Ζητάνε θυσίες
Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους
Για τις μεγάλες εποχές που θα'ρθουν
Αυτοί που τη χώρα σέρνουνε στην άβυσσο
Λες πως είναι τέχνη να κυβερνάς το λαό
Είναι πολύ δύσκολη για τους ανθρώπους του λαού*

Μπρέχτ

Ο καπιταλισμός είναι πια γυμνός! Ο μονόδρομος της «ελεύθερης αγοράς» και της ιδιωτικοποίησης – εμπορευματοποίησης των πάντων οδήγησε στην μεγαλύτερη καπιταλιστική κρίση των τελευταίων δεκαετιών. **Τίποτα δεν θα είναι ίδιο από δω και πέρα.** Η κρίση του 21^{ου} αιώνα κτυπά τον ανεπτυγμένο καπιταλισμό στην καρδιά του, καταρχήν την «υπερδύναμη» των ΗΠΑ, ενώ εισβάλλει πλέον και στην ΕΕ, δείχνοντας ότι η περιβόητη προστασία της ΟΝΕ αφορά μόνο τα κέρδη των τραπεζών και του κεφαλαίου και όχι το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Η κρίση που ξεκίνησε από το χρηματοπιστωτικό σύστημα δεν είναι γέννημα των «παρασιτικών» και «άπληστων» τμημάτων του καπιταλισμού, ούτε μόνο του νεοφιλελευθερισμού. Είναι αποτέλεσμα της μεγαλύτερης παρά ποτέ εκμετάλλευσης των εργαζομένων (που συσσωρεύσε ένα προκλητικό πλούτο), της αχαλίνωτης κερδοφορίας, της ασυδοσίας της αγοράς, της γιγάντωσης τραπεζών και χρηματιστηρίων, όλων των αντιδραστικών αλλαγών που εφαρμόσαν τα τελευταία 20 χρόνια νεοφιλελεύθερες, σοσιαλδημοκρατικές και κεντροαριστερές κυβερνήσεις. **Είναι, τελικά, κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, των μηχανισμών και των αξιών του και όλα δείχνουν ότι θα οδηγήσει σε μια μακρόσυρτη ύφεση, η οποία θα πλήξει ιδιαίτερα έντονα και την Ελλάδα.**

**Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΙΟΡΘΩΣΗ
ΑΛΛΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ!**

Η παρέμβαση των κυβερνήσεων, των ΗΠΑ και της ΕΕ, για την χαλιναγωγήση της κρίσης –τα σχέδια Πόλσον και Μπράουν- αποτελούν προκλητική ληστεία τερράστιων δημόσιων κονδυλίων που πληρώνει η εργατική τάξη. Όταν οι εργαζόμενοι ζητούν αυξήσεις και ασφάλιση, δωρεάν και ποιοτικές παιδεία, υγεία και κοινωνικές υποδομές, τότε δεν υπάρχουν λεφτά. Όταν πρόκειται να σωθούν οι τράπεζες, οι σύγχρονοι τοκογλύφοι, τότε ανοίγουν τα θησαυροφυλάκια του κλεμμένου από τους παραγωγούς του πλούτου. Σε πείσμα όσων ανακαλύπτουν επιστροφή στον κεϋνσιανισμό, **οι κυβερνήσεις και η ολιγαρχία του πλούτου επιδιώκουν να απαντήσουν στην κρίση με μια νέα βουτιά στην άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων, με κόψιμο των κοινωνικών κονδυλίων, με ακόμα πιο αντιδημοκρατικά μέτρα, ενώ οι κίνδυνοι έντασης και γενίκευσης των πολεμικών ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αναμετρήσεων (όπως πρό-**

σφατα στον Καύκασο) μεγαλώνουν.

Από κοντά και η κυβέρνηση της ΝΔ, που αφού έδωσε τσάμπα 260 ακίνητα του ελληνικού δημοσίου στους παπα-τραπεζίτες του Βατοπεδίου και πουλά κοψοχρονιάς την Ολυμπιακή, δίνει 28 δις. ευρώ, πάνω από το 10% του ΑΕΠ(!), στις δήθεν κραταίες ελληνικές τράπεζες. **Γι' αυτό και ο προϋπολογισμός – σφαγείο των εργατικών αναγκών προβλέπει νέα αύξηση της φορολογικής αφαίμαξης των εργαζομένων, μηδενικές ουσιαστικά αυξήσεις και συρρίκνωση των κοινωνικών δαπανών, ενώ το Ταμείο για τη φτώχεια έμεινε πάμφτωχο με μόλις 100 εκατ. ευρώ. Δεν αποτελεί διέξοδο το αστικά μεταλλαγμένο ΠΑ-ΣΟΚ, που ψελλίζει κάποια αναιμικά λόγια ανακούφισης, τη στιγμή που κραυγάζει ότι δεν αμφισβητεί το σύστημα, την ΟΝΕ-ΕΕ, την κυριαρχία των τραπεζών, ενώ τα στελέχη του σπεύδουν να διαφοροποιηθούν από την «σοσιαλμανία» και την τάση των κρατικοποιήσεων.**

Καθώς η δυνατότητα συνολικής αμφισβήτησης του καπιταλισμού έχει τεθεί επί τάπητος, **ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται στην κριτική του νεοφιλελευθερισμού και προτείνει την ενίσχυση της «κοινωνικής συνοχής» (στα πλαίσια του συστήματος) και μια νέα «ρύθμιση»!** Αρνείται το μέτωπο κατά της ΕΕ και «παραμυθιάζεται» (και «παραμυθιάζει») με προτάσεις για ένα άλλο φιλολαϊκό Σύμφωνο Σταθερότητας, μια φιλεργατική ΕΕ! Παραμένει στην συγκυβέρνηση με την ΠΑΣΚΕ σε ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, αρνούμενος να συμβάλει σε ένα νικηφόρο ανεξάρτητο εργατικό συντονισμό.

Το ΚΚΕ αντιμετωπίζει την κρίση σαν μια συνηθισμένη κυκλική κρίση του καπιταλισμού, αρνούμενο την ιστορική της σημασία, για να μην διαταράξει την επιμονή του στην ίδια ηττημένη τελικά τακτική και στρατηγική, της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας (χωρίς επανάσταση!), του σοσιαλισμού «που γνωρίσαμε», και του κόμματος «που ξέρουμε». Αρνείται στην πράξη την συγκρότηση μιας μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης, την οργάνωση ενωτικών και νικηφόρων αγώνων, προτείνοντας ουσιαστικά συσπείρωση γύρω από το ΠΑΜΕ και τον εαυτό του.

Στις συνθήκες αυτές, γίνεται πιο επείγον και πιο αναγκαίο, να αντισταθούμε, να πάρουμε την υπόθεση της ζωής στα χέρια μας. Καμιά εκλογική αναμονή, τώρα στους δρόμους του αγώνα.

Να ανατρέψουμε την κλιμακούμενη αντεργατική επίθεση, να πληρώσουν την κρίση οι υπεύθυνοι και το σύστημα τους, να καταφέρουμε καίρια πλήγματα στην πολιτική ΝΔ – ΠΑΣΟΚ - ΕΕ, στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που απειλεί την ύπαρξη και το μέλλον μας. Με όλες μας τις δυνάμεις:

Για ένα νέο εργατικό κίνημα, αναγκαίο όρο για συλλογικό αγώνα απέναντι στην κρίση και τους διαχειριστές της, για την ήττα και την ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής, τρομοκρατικής και πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, για τον κλονισμό της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Οι ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, με τις προδοτικές συμφωνίες και την υποταγή στα κυρίαρχα δόγματα του κεφαλαίου, ούτε θέλουν ούτε μπορούν. Αγώνες με αιτήματα που αντιστοιχούν στο συνολικό πλούτο και τις εκρηκτικές δυνατότητες της νέας εποχής.

Κίνημα με όλες τις αποφάσεις στις γενικές συνελεύσεις! Για να περάσουμε από τους μεμονωμένους αγώνες σε μια νέα ταξική ενότητα, σε ένα συνολικό μέτωπο εργασίας - παιδείας – δημοκρατίας.

-Φτάνει πια με τους ολιγάρχες του πλούτου και τις κυβερνήσεις τους που χρόνια τώρα ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους και ζητάνε σήμερα και τα ρέστα ! Δεν πληρώνουμε ούτε ένα ευρώ για την κρίση του συστήματος τους.

- Να μοιραστούν στους εργαζόμενους τα κέρδη τους και όχι οι ζημιές τους. **Σε μισθούς και σε συντάξεις όλα τα λεφτά να πάνε και όχι στο κεφάλαιο και τις τράπεζες που το αίμα μας ρουφάνε.**

- Διεκδικούμε πίσω όλο τον κλεμμένο πλούτο, τους κλεμμένους τόσα χρόνια μισθούς και συντάξεις - 1.400 ευρώ κατώτερος μισθός για όλους, τώρα!

- Απελευθέρωση των ομήρων – εργαζομένων από τη σύγχρονη Βαστίλη των δανείων, των πιστωτικών καρτών και των τραπεζών. **Να σβηστούν όλα τα χρέη των εργαζομένων για αγορά πρώτης κατοικίας.**

- Κανένα ευρώ των ταμείων μας στα χρηματιστήρια και στον καπιταλιστικό τζόγο!

- Κάτω η κυβέρνηση της ΝΔ, στα σκουπίδια ο προϋπολογισμός της αρπαχτής, ανατροπή της πολιτικής των μεταρρυθμίσεων, ιδιωτικοποιήσεων και της δικτατορίας της αγοράς.

- Να σπάσει το αντιλαϊκό Σύμφωνο Σταθερότητας, απειθαρχία στην ΟΝΕ – ΕΕ, αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, για μια άλλη εργατική διεθνοποίηση.

- Να ανατρέψουμε τα μέτρα και το καθεστώς του εργασιακού μεσαίωνα κυβέρνησης – κεφαλαίου - ΕΕ!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΠΟΙΟΥΣ;

«Η Οικονομική κρίση χτυπά την πόρτα μας. Μισθωτοί και συνταξιούχοι πρέπει να σφίξουν πάλι το ζωνάρι. Να μην έχουν παράλογες απαιτήσεις και να μάθουν να επιβιώνουν με τα λίγα». Αυτά τα λόγια είναι η μόνιμη επωδός υπουργών, βουλευτών, διευθυντών κλπ. Ας δούμε λοιπόν τι αποδοχές έχουν αυτοί που εισηγούνται τη λιτότητα:

- **Ο πρόεδρος της Εθνικής Τράπεζας, Τ. Αράπογλου, κερδίζει 607.835 € ετησίως.**
- **Ο διευθυντής της Εθνικής Ασφαλιστικής, Δ. Παλαιολόγος, 300.000 € ετησίως.**
- **Στα Ελληνικά Πετρέλαια, ο διευθυντής Ι. Κωστόπουλος, 270.000 € ετησίως.**
- **Στον ΟΠΑΠ, ο πρόεδρος, Χ. Χατζηγεμμανουήλ παίρνει 500.000 € ετησίως.**
- **Στη ΔΕΗ ο πρόεδρος, Τ. Αθανασόπουλος παίρνει 300.000 € ετησίως.**

Ο κατάλογος δεν είναι φυσικά πλήρης. Είναι όμως αρκετός για να καταλάβεις τι σημαίνει κρίση και για ποιους.

Κωσταντίνα, δεν είσαι μόνη!

Για ένα κομμάτι ψωμί,
δεν φτάνει μόνο η δουλειά.
Για ένα κομμάτι ψωμί,
πρέπει να δώσεις πολλά.

Για ένα κομμάτι ψωμί,
θα 'χεις ξεχάσει πολλά.
Για ένα κομμάτι ψωμί,
θα 'χεις πληρώσει ακριβιά.

Για ένα κομμάτι ψωμί,
δεν φτάνει μόνο η δουλειά.
Για ένα κομμάτι ψωμί,
θα πεις φαρμάκια πολλά.

Η Κωσταντίνα είναι μία από τις εκατοντάδες μετανάστριες εργάτριες που εργάζεται χρόνια σε καθεστώς υπενοκίασης. Ήρθε στην Ελλάδα το 2001 από τη Βουλγαρία. Εκεί ήταν ιστορικός επιστήμονας. Εδώ έπιασε αρχικά δουλειά στην αποθήκη ενός σουπερμάρκετ και αργότερα στην εταιρεία ΟΙΚΟΜΕΤ. Είναι γενική γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστών-στριών και Οικιακού Προσωπικού. Είχε έρθει σε κόντρα με την εργοδοσία «ΟΙΚΟΜΕΤ» διεκδικώντας ολόκληρο το δώρο των Χριστουγέννων γι' αυτήν και τις συναδέλφισσές της και καταγγέλλοντας τις παρανομίες στη μισθοδοσία. Τα μεσάνυχτα της 22ας Δεκεμβρίου 2008, η 44χρονη κ. Κωνσταντίνα Κούνεβα επέστρεψε στο σπίτι της, στα Άνω Πετράλωνα, από τη δουλειά, όταν δύο άγνωστοι που βρίσκονταν σε αυτοκίνητο την περιέλουσαν με βιτριόλι, ενώ της άνοιξαν με την βία το στόμα, ποτίζοντάς την με το καυστικό υγρό, προκαλώντας της σοβαρότατες ζημιές σε ζωτικά όργανα. Έχει χάσει ήδη το ένα της μάτι και νοσηλεύεται σε σοβαρή κατάσταση στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Επικοινωνεί με χαρτάκια, καθώς έχουν υποστεί βλάβη και οι φωνητικές της χορδές. Είχε προηγηθεί η εκδικητική απόλυση της μητέρας της από την ίδια εταιρεία, δυσμενής μετάθεση της ίδιας στο Μαρούσι ενώ εκκρεμεί τριμερής συνάντηση στην Επιθεώρηση Εργασίας στις 5/1/09 ύστερα από καταγγελία της. Η ΟΙΚΟΜΕΤ στην οποία εργαζόταν, εταιρεία καθαρισμού και υπενοκίασης εργατών, έχει αναλάβει εργολαβικά την καθαριότητα του ΗΣΑΠ και της ΕΒΟ (αλλά και άλλων δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων) επειδή μπορεί και «προσφέρει» το φτηνότερο πακέτο με τους μέγιστους όρους εκμετάλλευσης και υποτίμησης της εργασίας. Η εργοδοτική παρανομία ζει και βασιλεύει στην ΟΙΚΟΜΕΤ. **Οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να υπογράψουν λευκές συμβάσεις, οι οποίες δεν φτάνουν ποτέ στα χέρια τους. Δουλεύουν 6 ώρες και πληρώνονται για 4,5 (μισθός και ένσημα) για να μην ξεπερνούν τις 30 ώρες ώστε να γλιτώνει το αφεντικό την ένταξή τους στα βαρέα.**

Τρομοκρατούνται, μετατίθενται δυσμενώς, απολύονται και εκβιάζονται με οικειοθελή αποχώρηση
Η δολοφονική επίθεση ενάντια στην Κωνσταντίνα Κούνεβα είχε χαρακτήρα εκδίκησης και παραδειγματισμού. Τέτοιου είδους δολοφονικές επιθέσεις θυμίζουν αντίστοιχες πρακτικές της Μαφίας στη μάχη που είχε δώσει για να ελέγξει ή να συντρίψει τα εργατικά σωματεία. Στην Ελλάδα το φαινόμενο δεν είναι συνηθισμένο, αλλά με την κοινωνική και οικονομική κρίση μπορεί να έχουμε ανάλογα περιστατικά στο μέλλον. Ο μεγάλος ένοχος είναι το κράτος και οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Ν. Δημοκρατίας. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ψήφισε το ν.2965/01, με τον οποίο δίνεται η δυνατότητα σε εταιρείες και εργολάβους να εποινικάζουν εργαζόμενους στο δημόσιο και σε ΔΕΚΟ. Το καθεστώς που επικρατεί στις εταιρείες αυτές θυμίζει μεσαιώνα. Καταπατούνται τα εργατικά δικαιώματα, επικρατεί κλίμα τρομοκρατίας και εκφοβισμού. Οι ιδιοκτήτες των εταιριών αυτών με την κάλυψη των κυβερνώντων αλλά και των διοικήσεων διαφόρων οργανισμών δρουν ανενόχλητοι. Σε αυτή τη μάχη που δίνει η Κωσταντίνα δεν είναι μόνη. Εκατοντάδες σωματεία έχουν βγάλει ψηφίσματα συμπαράστασης. Έχει δημιουργηθεί επιτροπή αλληλεγγύης καθώς η ΓΣΕΕ ποιεί τη νύσσα, καθώς και η ίδια χρησιμοποιεί εποινικιαζόμενους για την καθαριότητα και τη φύλαξη των κτηρίων της, και ζητούν την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων, την πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και συνταξιοδότηση της Κούνεβα. Να καταργηθεί ο ν. 2956/01, που αφορά την ενοκίαση εργαζομένων. Να σταματήσει το καθεστώς του δουλεμπορίου, της εργασιακής ομηρίας, της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας για Έλληνες και ξένους εργάτες

Υπό κατάρρευση τα ασφαλιστικά ταμεία!

Τη στιγμή που η κυβέρνηση μοιράζει το αμύθητο ποσό των 28 δις ευρώ για να στηρίξει τις τράπεζες, προκαλώντας τα αισθήματα χιλιάδων ανέργων, μισθωτών, ανασφάλιστων εργαζομένων, αγροτών, νεολαίων και συνταξιούχων, που βλέπουν τη ζωή τους να χειροτερεύει και από την άλλη αρνείται να βάλει χρήματα και να καλύψει τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων, που με την πολιτική των Κυβερνήσεων δημιουργήθηκαν.

1. Ο ΟΠΑΔ καταρρέει: Τεράστια οικονομικά προβλήματα αντιμετωπίζουν πανελλαδικά οι υπηρεσίες του Οργανισμού Περίθαλψης Ασφαλισμένων Δημοσίου (ΟΠΑΔ) με αποτέλεσμα σήμερα ο Οργανισμός να οφείλει σχεδόν 1,5 δις ευρώ σε νοσοκομεία, συμβεβλημένους γιατρούς και φαρμακοποιούς, διαγνωστικά κέντρα. Οι οφειλές παρά τις αντίθετες εξαγγελίες για σταδιακή εξόφληση, παραμένουν με αποτέλεσμα οι κατά τόπους ιατρικοί και φαρμακευτικοί σύλλογοι και διαγνωστικά κέντρα να μην εξυπηρετούν τους ασφαλισμένους στον ΟΠΑΔ ή να παρέχουν τις υπηρεσίες τους καταβάλλοντας εξ ολοκλήρου το κόστος οι ασφαλισμένοι. Οι γιατροί και φαρμακοποιοί μετά τις τελευταίες κινητοποιήσεις τους πήραν ένα μέρος των οφειλών τους χωρίς όμως να υπάρχει συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα για την τελική εξόφλησή τους.

Οι ετήσιες υποχρεώσεις του ΟΠΑΔ (μισθοδοσία, φάρμακα, γιατροί κλπ) είναι περίπου 1.500.000.000 € / ανά έτος. Ο ΟΠΑΔ δεν εισπράττει τις εισφορές του Κράτους και των Ασφαλισμένων άμεσα. Επιχορηγείται από τον Κρατικό Προϋπολογισμό Η επιχορήγηση, παρόλο που αυξήθηκαν οι ασφαλισμένοι, είναι από το 2003 σταθερή περίπου στα 25.000.000 €/ ανά έτος.

2. Το Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπαλλήλων (ΤΠΔΥ) αδυνατεί να δώσει το εφάπαξ στους δικαιούχους: Σήμερα υπάρχουν περίπου 17.000 συνταξιούχοι, συνάδελφοι που δεν μπορούν να πάρουν το εφάπαξ που δικαιούνται. **Η οικονομική κατάσταση του ΤΠΔΥ είναι τραγική καθώς παρουσιάζει ένα έλλειμμα περίπου 600 εκ. €. Το ΤΕΑΔΥ βρίσκεται κι αυτό στην ίδια κατάσταση.** Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΤΕΑΔΥ, η χρηματιστηριακή αξία των μετοχών στις 31/12/2007 ήταν **320.533.059 ευρώ**, ενώ στις 30/9/2008 η αξία των μετοχών είχε κατακυλήσει στα **176.933.616** ευρώ σημειώνοντας πτώση κατά **44,8%!**

Η κατάρρευση των ταμείων είναι το αποτέλεσμα ενός αντεργατικού μακρόχρονου σχεδίου που είχε και έχει στόχο την καταλήστευση των χρημάτων των εργαζομένων από τα ταμεία και το χάρισμα τους στους βιομηχάνους και τους επιχειρηματίες. Αυτή η κλοπή ξεκινάει από τις δεκαετίες του '50 και του '60 με την άτοκη δέσμευση των αποθεματικών των ταμείων από την Τράπεζα Ελλάδος για να τα χορηγήσει άτοκα στις επιχειρήσεις και στο κεφάλαιο στο όνομα τις εθνικής ανάπτυξης. Συνεχίστηκε με τα δάνεια προς το κεφαλαίο με επιτόκιο 4%, όταν ο πληθωρισμός έτρεχε με 25% τη δεκαετία του 70 και του 80 και συνεχίστηκε με το τζόγο του χρηματιστηρίου και τα δομημένα ομόλογα όπου χάθηκαν δισεκατομμύρια από τα ασφαλιστικά ταμεία. Είναι γνωστό ότι μόνο κατά την περίοδο της κρίσης του χρηματιστηρίου το '99 χάθηκαν το 25% των χρημάτων που «τζογάρησαν» τα ταμεία από τα αποθεματικά τους στο χρηματιστήριο. Παράλληλα οι εργοδότες και το κράτος δεν καταβάλουν τις εισφορές μεγιστοποιώντας την κλοπή των ταμείων. Την ίδια στιγμή με την αντεργατική πολιτική που προωθείται στις εργασιακές σχέσεις, με το κτύπημα της μόνιμης σταθερής εργασίας μέσα από την ανασφάλιστη εργασία των στέιτζ, της μισθώσεις έργου, τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου δίνουν ένα ακόμη κτύπημα στην καρδιά των ασφαλιστικών ταμείων, αφού δεν υπάρχουν και δεν καταβάλλονται εισφορές. **Η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος ΑΔΕ-ΔΥ, ΓΣΕΕ έχει μεγάλες ευθύνες γιατί συναίνεσε και αποδέχθηκε τις πολιτικές αυτές. Συμφώνησε στο τζογάρισμα των αποθεματικών των ταμείων. Δεν οργάνωσε αποφασιστικά την πάλη των εργαζομένων για την ανατροπή αυτών των πολιτικών.** Συγκαλύπτει με την σιωπή της την κλοπή του ιδρώτα των εργαζομένων. Κινείται ακόμα και σήμερα στη λογική της αποδοχής της αστικής πολιτικής, δεν αμφισβητεί την ουσία των πολιτικών

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ Η ΑΝΟΙΞΗ ΜΕΣ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Πέρασαν σχεδόν δυο μήνες από την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την εξέγερση της νεολαίας που ακολούθησε.

Πρωταγωνιστής του Δεκέμβρη ήταν η νεολαία –μαθητική φοιτητική της ελαστικής εργασίας και της περιπλάνησης – η νέα εργατική βάρδια. Οι κινητοποιήσεις της νεολαίας είχαν μαζικότητα, ανθεκτικότητα και πανελλαδικότητα (σε όλη την Ελλάδα και σε 30 πόλεις στο εξωτερικό). Τα αίτια της έκρηξης που ξέσπασε με θρυαλίδα τη δολοφονία του Αλέξη, θα πρέπει να αναζητηθούν στη σκληρή, αντεργατική πολιτική του κεφαλαίου της κυβέρνησης της ΝΔ και της ΕΕ, στη δομική κρίση του καπιταλισμού της εποχής μας, στην κοινωνική εξαθλίωση, την απόλυτη ακρίβεια, τη διαφθορά, τα σκάνδαλα και την ατιμωρησία των οικονομικών και πολιτικών ελίτ. Τα αδιέξοδα ζωής της ελληνικής νεολαίας, η βαρβαρότητα της ανεργίας, η έλλειψη οποιουδήποτε θετικού οράματος από τη σκοπιά των αστικών δυνάμεων (παλιά ήταν η ΕΕ, μετά η ΟΝΕ, η Ολυμπιάδα κα) καθώς και στη γενικευμένη κρατική καταστολή οδήγησαν χιλιάδες νέους στο δρόμο. Η μαθητική και φοιτητική νεολαία πέρα από την άθλια κατάσταση που βιώνει έμμεσα εντός της οικογένειας (η εργασιακή ανασφάλεια των γονιών είναι και δική της ο χαμηλός μισθός είναι και δικός της κτλ) νιώθει άμεσα την απαξίωση και της δικής της καθημερινότητας με τη συμμετοχή της σε ένα εκπαι-

δευτικό σύστημα που της ρουφά το μεδούλι και ένα πανεπιστήμιο που οδηγεί κοινωνικά σε μια ζωή κατώτερη από εκείνη των γονιών τους. Οι αιτίες αυτές δρουν αθροιστικά και με τον ιστορικό εκφυλισμό του συνδικαλιστικού κινήματος που αρνείται και δε θέλει να εντάξει στο δυναμικό του τους νέους εργαζόμενους με τις νέες εργασιακές σχέσεις και τα ελάχιστα δικαιώματα και που από την άποψη του αιτημάτων και των μορφών διεκδίκησης (τουλάχιστον σε τριτοβάθμιο επίπεδο) ασκεί αστική πολιτική και όχι εργατική.

Για το ΚΚΕ τα όσα έγιναν δεν είναι κίνημα αλλά έργο και αποτέλεσμα ντόπιων και ξένων κέντρων, έργο προβοκατόρων και σκοτεινών κρατικών και παρακρατικών κέντρων. Πιστό στη γραμμή ότι κίνημα είναι μόνο ότι σχεδιάζεται και ελέγχεται από το ίδιο, ότι όλοι οι άλλοι είναι με την κυβέρνηση, την Ευρωπαϊκή Ένωση και το κεφάλαιο και μόνο αυτό απέναντι, κράτησε ανοιχτά εχθρική στάση και στήριξε με τις επιλογές του τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος και την κυβέρνηση. Έδωσε επιχειρήματα στην κυβέρνηση και σε όλο το αντιδραστικό μπλοκ με τις άθλιες κατηγορίες κατά του κινήματος και του ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ. Επιδιώκει την εξαργύρωση της «υπεύθυνης» στάσης του στις εκλογές με την παγίωση της πρωτιάς του στη μονομαχία του με το ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ. Σίγουρα δεν μπορούμε να το κατηγορήσουμε για ασυνέπεια αφού την ίδια στάση κρατά εδώ και αρκετά χρόνια: την ίδια στάση κράτησε απέναντι στο φοιτητικό κίνημα το 2006, στην απεργία των δασκάλων, στη μάχη για το ασφαλιστικό, στον αγώνα για το άρθρο 16, στην εξέγερση του Δεκέμβρη, με αποκορύφωμα την απεργία στις 10/12 όπου έκανε συγκέντρωση στην Ομόνοια και πορεία στην Πειραιώς

Ο ΣΥΡΙΖΑ επιδίωξε να είναι ο κοινοβουλευτικός «εκφραστής» του κινήματος και να καρπωθεί σε ψήφους το δυναμισμό και τη μαχητικότητα του. Κάτω από την πίεση της κυβέρνησης έδειξε και αυτός την υπεύθυνη στάση του στην απεργία στις 10 Δεκέμβρη, συμφωνώντας ουσιαστικά με την απαγόρευση της πορείας και βάζοντας τη συγκέντρωση των δυνάμεών του στην πλατεία Κλαυθμώνος και αποδεχόμενος στη Γ.Σ.Σ.Ε και την Α.Δ.Ε.Δ.Υ την αλλαγή της συγκέντρωσης και της πορείας από το Μουσείο στο Σύνταγμα!!!! Οι εξετάσεις νομιμοφροσύνης και υπευθυνότητας στέφθηκαν με απόλυτη επιτυχία!!! Ο ΣΥ.ΡΙ.ΖΑ παρά το γεγονός ότι έχει αρκετές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα δεν πήρε ούτε μια πρωτοβουλία για το συντονισμό σωματείων, την κήρυξη απεργιακών αγώνων και κινητοποιήσεων, την πραγματοποίηση συνελεύσεων και δε διαχωρίστηκε από την προδοτική στάση των Γ.Σ.Σ.Ε- Α.Δ.Ε.Δ.Υ ούτε στο ελάχιστο.

Οι Παρεμβάσεις συμμετείχαν στο κίνημα του Δεκέμβρη με όλες τους τις δυνάμεις. Στην απεργία στις 10/12 δεν αποδέχτηκαν την απαγόρευση της πορείας. Συγκεντρώθηκαν μαζί με 10.000 εργαζόμενους και εργατικά σωματεία στο Μουσείο και πορεύτηκαν στη Βουλή σε αντίθεση με την κυβερνητική Γ.Σ.Σ.Ε, που υπάκουσε στις εντολές του πρωθυπουργού (κατάργηση πορείας για να μην γίνουν επεισόδια) που μαζεύτηκε στο Σύνταγμα, με το ΣΥΡΙΖΑ στην Κλαυθμώνος και με το «περιφρουρημένο»(sic) ΚΚΕ- ΠΑΜΕ στην Πειραιώς. Με πρόταση των Παρεμβάσεων πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από στάσεις για συμμετοχή στα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια. Σημαντική ήταν και η συνεισφορά της Πρωτοβουλίας Σωματείων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα (25 συνολικά) και η συμμετοχή τους στις απογευματινές κινητοποιήσεις. Τεράστιες είναι οι ευθύνες τόσο των ΓΣΣΕ_ΑΔΕΔΥ όσο και αρκετών Ομοσπονδιών οι οποίες στήριζαν είτε με την απραξία τους είτε με τις αποφάσεις τους, τη σταθερότητα του πολιτικού συστήματος και την κυβέρνηση. Άφησαν για τη δεύτερα παρουσία τις εργατικές διεκδικήσεις και αιτήματα και έδειξαν για μια ακόμη φορά ότι είναι φορείς και μηχανισμοί επιβολής της πολιτικής του κεφαλαίου στους εργαζόμενους.

Σε ό,τι αφορά τις **μορφές δράσης και το ζήτημα της βίας**, η κυρίαρχη προπαγάνδα προβάλλει (πατώντας και πάνω στα κάθε λογής «σπασίματα», συχνά αυθόρμητα αλλά όχι σπάνια προβοκατόρικα) ότι οι μαχητικές μορφές δράσης και η συλλογική βία της ριζοσπαστικής εργατικής-νεολαιίστικης πάλης αποτελούν απειλή για την κοινοβουλευτική δημοκρατία και εκτροπή από τη συνταγματική ομαλότητα. Η πολιτική του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, της ΕΕ και των ΗΠΑ είναι αυτή που παράγει την τόσο συζητημένη παραβατικότητα και τις κάθε λογής αντικοινωνικές και καταστροφικές συμπεριφορές. Αυτή χρειάζεται την άγρια καταστολή των εργατικών αγώνων, τις ζαρντιέρες, τις δολοφονίες μεταναστών, τα ΜΑΤ, τους τόνους χημικών, την ηλεκτρονική βία των ΜΜΕ. Είναι φανερό ότι το ξέσπασμα που ζήσαμε –όπως άλλωστε και κάθε αυθεντική έκρηξη ή εξέγερση- είχε και έχει ισχυρές τάσεις αυθόρμητης δράσης. Η έκταση, η μορφή και τα ακριβή χαρακτηριστικά της –αντικείμενο διαπάλης ακόμη και τώρα- δεν σχεδιάστηκαν από κάποιο πολιτικό χώρο. Συχνά και ιδιαίτερα σε στιγμές ευρύτερης κοινωνικής «αναμόχλευσης» η βιαιότητα αυτή εκδηλώνεται όχι μόνο με όρους μαζικού κινήματος αλλά και με καταστροφικό, τυφλό και αδιέξοδο τρόπο απέναντι στα σύμβολα της αστικής κοινωνίας ή με «παραβατικές» ενέργειες ή έχοντας νήματα επικοινωνίας με κέντρα του «βαθιού κράτους».

Με έναν τρόπο, δηλαδή, που αναπτύσσεται στις παρυφές μεγάλων κοινωνικών κινήματων και, αν και βάλλει φραστικά κατά του αστικού κόσμου, δεν τον πλήττει ουσιαστικά, αντιγράφει συχνά μεθόδους της αστικής βίας και της κοινωνίας του θεάματος, στηρίζεται στην ατομική και περιφρονεί τη συλλογική δράση, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις διευκολύνει αντικειμενικά επιλογές αναδιάταξης του αστικού πολιτικού σκηνικού και αυταρχικά μέτρα.

Η μαζική κοινωνική και πολιτική βία του εργατικού κινήματος αντίθετα, έχει κυρίως δημιουργικό χαρακτήρα και (πρέπει να) συναντιέται με πολύ διαφορετικό τρόπο, με άλλες μορφές και κυρίως σε άλλη πολιτική βάση και περιεχόμενο με την οργή, τις αυθεντικές δυναμικές μαχητικές και αντιθεσμικές διαθέσεις των εργαζομένων και των νέων. Έχει βαθύτερο και συνολικότερο πολιτικό περιεχόμενο και όχι μόνο αντιαυταρχικό, αγωνίζεται για να ανατρέψει την αντεργατική καταγίδια και το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης και να επιβάλλει κατακτήσεις.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ, Πρώτα σχόλια

Με την έναρξη της επίσημης πρότασης της κυβέρνησης για το λεγόμενο «εθνικό διάλογο για την παιδεία», το ΠΑΣΟΚ έδωσε στη δημοσιότητα ένα πρώτο κείμενο προτάσεων – θέσεων για την παιδεία.

Ένα κείμενο κράμα νεοσυντηρητικών – νεοφιλελεύθερων προτάσεων που προσπαθεί με επιμελή τρόπο, κατά την προσφιλή του τακτική από το παρελθόν, να κρυφτούν πίσω από εύηχες λέξεις. Στην εισαγωγή του ως πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον αναφέρει την ίδια φρασεολογία που περιλαμβάνεται στα κείμενα της Ε.Ε. για τη Λευκή Βίβλο, τις διακηρύξεις της Μπολόνια και της Λισσαβόνας. Η ευελιξία και οι αλλαγές της παραγωγής, η ανάγκη δεξιοτήτων, η καινοτομία και η επιχειρηματική πρωτοβουλία

Το ΠΑΣΟΚ θεωρεί ως βάση της εκπαίδευσης « ένα εκπαιδευτικό σύστημα στηριγμένο στην ποιότητα και την αξιολόγηση»... «ένα εκπαιδευτικό σύστημα συνδεδεμένο με την παραγωγή».

Για τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης:

5% του ΑΕΠ αλλά ως το τέλος της πρώτης τετραετίας του ως κυβέρνησης.

Δεν αναφέρεται ότι η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης θα γίνεται αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αντίθετα σε όλο το κείμενο είναι φανερό ότι μιλάει για μια μεικτή χρηματοδότηση από το κράτος, την τοπική αυτοδιοίκηση, τους τοπικούς φορείς, τις επιχειρήσεις.

Προσχολική Αγωγή:

Καμία αναφορά στη δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή, δεν υπάρχει καν ως θέση.

Αφήνει ανοιχτό παράθυρο προς τους παιδικούς σταθμούς, μιλώντας για την προσχολική εκπαίδευση άνω των τριών ετών. Σύνδεση του τεχνολογικού λυκείου με την αρχική κατάρτιση των ΙΕΚ αλλά και τις ανάγκες της τοπικής αγοράς, των τοπικών επιχειρηματιών στη διαμόρφωση των ειδικοτήτων αλλά και ως φτηνό εργατικό δυναμικό για αυτές μέσω της πρακτικής άσκησης.

Δεν είναι τυφλή ή συμβολική αλλά έχει κοινωνικούς και πολιτικούς αντιπάλους, αντλεί τη δύναμή της από τη συλλογική-μαζική δράση των εργαζομένων και των νέων, μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς και να οικοδομεί κοινωνικές συμμαχίες. Δεν χρειάζεται να καλύπτει το πρόσωπό της και έχει ως αδιαπραγμάτευτο στοιχείο την πολιτική της ανεξαρτησία από κάθε λογής ξένη προς τα εργατικά συμφέροντα πολιτική προοπτική.

Ολοήμερο:

Γενίκευση του ολοήμερου σχολείου σε όλες τις βαθμίδες, μέτρο για την προσθήκη και άλλων δραστηριοτήτων στο σχολείο.

Πιστοποίηση των ξένων γλωσσών και των Η/Υ στο σχολείο. Μέτρο προοδευτικό, αρκεί να μη δημιουργήσει ένα πρόσθετο εξεταστικό κλίμα στο σχολείο, αναπροσαρμόζοντας κάθε παιδαγωγική και εκπαιδευτική δραστηριότητα των εκπαιδευτικών και των παιδιών σε μια καθαρά χρησιμοθηρική διαδικασία, αποστεώνοντάς την από κάθε δημιουργική πράξη της.

Αναλυτικό Πρόγραμμα

Αντικατάσταση του αναλυτικού προγράμματος με το εθνικό Πλαίσιο προγράμματος με τη διαφοροποιημένη του διάσταση σε κάθε περιοχή, σχολείο ή στο εσωτερικό της ίδιας της τάξης.

Ανοιχτό σχολείο εννοώντας τη συμμετοχή των περιφερειακών και τοπικών φορέων. Δηλ εκτός από τη διαδικασία της οικονομικής αλληλοδιαπλοκής θα υπάρχει συνδρομή των τοπικών αρχόντων ή επιχειρηματιών και στη διαδικασία του τι μαθαίνουν ...

Δωδεκάχρονη εκπαίδευση

Αναφορά στη δωδεκάχρονη εκπαίδευση χωρίς όμως να καταργεί τον κάθετο και οριζόντιο διαχωρισμό της στο εσωτερικό της (δημοτικό, γυμνάσιο, πολλοί τύποι λυκείων) που εντείνει τόσο την ταξικότητα (αφού υπάρχει το ζήτημα της σχολικής εγκατάλειψης ανάμεσα στις βαθμίδες), τον κατακερματισμό της γνώσης (αναλυτικό πρόγραμμα αλληλοεπικαλύψεις και μερικότητα), την απόρριψη την κατηγοριοποίηση και τους ταξικούς φραγμούς (χωρισμός σε τύπους λυκείων, παιδιά που ουσιαστικά εγκαταλείπουν τη γενική γνώση χάρη μιας φτηνής, αναλώσιμης, προσωρινής εξειδίκευσης). Καθιέρωση Αυτοδύναμου Λυκείου όπου στο τέλος του οι μαθητές των διαφοροποιημένων προγραμμάτων θα δίνουν γενικές και αντικειμενικές εξετάσεις, σε επιλεγμένο αριθμό μαθημάτων σε πανελλαδικό επίπεδο

Εκπαιδευτικοί

Εκπαιδευτικοί με επαγγελματικό και κοινωνικό κύρος, η βελτίωση του μισθού τους θα συνδυαστεί με τις αυξημένες υποχρεώσεις τους και ένα σύστημα αξιολόγησης της εκπαιδευτικής μονάδας και του έργου τους. Σύνδεση μισθού – αξιολόγησης- επίδοσης σχολείου!!!

Δημιουργία σχολής στελεχών την ΑΣΠΑΙΤΕ δημιουργώντας μια κάστα πραιτοριανών για τη διοίκηση των σχολείων, αποκομμένων από τη σχολική τάξη και πράξη, managers του νεοσυντηρητικού σχολείου.

Δημιουργία του θεσμού της αρχικής εκπαίδευσης, κάτι σαν τη διαβόητη εισαγωγική επιμόρφωση, βάζοντας νέα κρησάρα εκτός του ΑΣΕΠ για τα επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχίων .

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων, κλειστός αριθμός εισακτέων, τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ θα θέτουν τους όρους εισαγωγής που θα είναι διαφορετικοί από ίδρυμα σε ίδρυμα.

Καθιέρωση Εθνικού Απολυτηρίου Στο τέλος του λεγόμενου Αυτοδύναμου Λυκείου οι μαθητές των διαφοροποιημένων προγραμμάτων θα δίνουν «γενικές και αντικειμενικές εξετάσεις, σε επιλεγμένο αριθμό μαθημάτων σε πανελλαδικό επίπεδο» (σελ 5).

Καθιέρωση του θεσμού των μορφωτικών κουπονιών της Ε.Ε. τα οποία όμως θα παίρνουν οι νέοι που θα παίρνουν εθνικό απολυτήριο, θα έχουν ένα εγγυημένο ποσό από το κράτος στο ύψος του κόστους σπουδών, που θα κατευθύνεται στο δημόσιο ίδρυμα που θα τους δέχεται.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Διαχωρισμός της ανώτατης εκπαίδευσης (ΑΕΙ – ΤΕΙ), όχι αποκλειστικά κρατική χρηματοδότηση, ιδιωτικοοικονομικά

κριτήρια στη λειτουργία τους με σκοπό το κέρδος, είτε σύζευξη με το ιδιωτικό κεφάλαιο με ότι σημαίνει αυτό για το περιεχόμενο και τον προσανατολισμό των σπουδών για την οικονομικής τους επιβίωση, αξιολόγηση διαρκείας, κάθε τύπου.

Προτείνει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και ΤΕΙ. Ταυτόχρονα δημιουργεί μέσα στα πανεπιστήμια ένα φτηνό, ευέλικτο εργατικό δυναμικό για το επιχειρηματικό ΑΕΙ – ΤΕΙ και τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε αυτό με τη θέσπιση «της δυνατότητας μερικής απασχόλησης των φοιτητών μέσα στα πανεπιστήμια που σπουδάζουν»

Η δια βίου μάθηση και για την έρευνα θα παραδοθούν ολοκληρωτικά στα ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα Το κείμενο – πρόταση του ΠΑΣΟΚ δεν έχει σε τίποτε να ζηλέψει ούτε τους νόμους της ΝΔ για τα πανεπιστήμια, κινείται και βαθαίνει στην ίδια αντιδραστική κατεύθυνση το περιεχόμενο του, δεν κάνει ούτε τη στοιχειώδη αυτοκριτική για τους αντικειμενικούς νόμους που το ίδιο έχει ψηφίσει ως κυβέρνηση, ίσα ίσα τους θεωρεί ως εφελτήριο για ακόμα αντιδραστικότερες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, κινείται με ρότα τις βασικές αρχές και τη φιλοσοφία των Εοκικών αντιδραστικών επιλογών Λισαβόνας και Μπολόνια για την εκπαίδευση.

Είναι ένα συντηρητικό αντιδραστικό κείμενο και ως τέτοιο πρέπει να καταδικαστεί από τον κόσμο της εκπαίδευσης και της εργασίας.

Ένα κείμενο που τη συγκεκριμένη περίοδο, μετά τη νεολαιίστικη εξέγερση και προ των πυλών του « διαλόγου» γίνεται επικίνδυνο για το μέλλον που προετοιμάζουν οι καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις και το κεφάλαιο για την εκπαίδευση, τη νεολαία, τους εκπαιδευτικούς και την εργασία.

«Έφυγαν» ο Πάνος Τζαβέλας και η Μαρία Δημητριάδη

Ο μουσικός, ποιητής και αγωνιστής της Αριστεράς, γνωστός για την αντιστασιακή του δράση και τους αγώνες του, ο άνθρωπος που φυλακίστηκε για τα «πιστεύα» του, ο καλλιτέχνης που γνώρισε στους νεότερους το μουσικό αλλά και ιστορικό έπος της Εθνικής μας Αντίστασης, ο κληρονόμος του «αντάρτικου» τραγουδιού, ο Πάνος Τζαβέλας, «έφυγε» στις 27/1/09 νικημένος από τον καρκίνο. Άφησε την τελευταία του πνοή στον «Ερυθρό Σταυρό», όπου νοσηλεύεταν τον τελευταίο καιρό, σε ηλικία 84 ετών.

Μαζί του παίρνει μια ολόκληρη εποχή, κατά την οποία το πολιτικό τραγούδι ένωσε ψυχές και συνειδήσεις, δονούσε, ενθάρρυνε, εμπύχωνε τους ανθρώπους στα δύσκολα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια. Από τα τραγούδια του, το «Ξυπνήστε» υπήρξε ιδιαίτερα δημοφιλές, ενώ ο «κλασικός» «Κυρ Παντελής» έχει χλιοτραγουδηθεί, με ερμηνείες διαφορετικές και ποικίλες, Ένας αγαπημένος σύντροφος, ένας αγαπημένος φίλος, ένας σπουδαίος άνθρωπος της ΕΑΜικής γενιάς, ένας από τους αγωνιστές-σύμβολα της Αριστεράς έφυγε για το μεγάλο ταξίδι. Θα κρατήσουμε στη μνήμη μας το πάντα φωτεινό του πρόσωπο, τη δυνατή του φωνή, τα μεγάλα αντιστασιακά τραγούδια, στα οποία ταξιδέψαμε με την κιθάρα του.

Έφυγε στις 7 Ιανουαρίου σε ηλικία 58 ετών από τη ζωή η Μαρία Δημητριάδη η οποία έπασχε από σπάνια πνευμονική νόσο. Η τραγουδίστρια άφησε την τελευταία της πνοή τα ξημερώματα της Τετάρτης στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Γεννήθηκε στον Ταύρο, όπου τη δεκαετία του '70 διετέλεσε δημοτικός σύμβουλος. Μαζί με την αδελφή της, Αφροδίτη Μάνου, γνωρίζει σε πολύ νεαρή ηλικία τον Μίκη Θεοδωράκη και αρχίζει να μελετά εντατικότερα για το τραγούδι. Η Μ. Δημητριάδη συνέδεσε τη φωνή της με τα έργα των Θεοδωράκη, Μικρούτσικου και Μαρκόπουλου Η Δημητριάδη ταύτιστηκε με το πολιτικό τραγούδι της μεταπολίτευσης. Ήταν βασική ερμηνεύτρια στα πρώτα έργα του Θ. Μικρούτσικου. Συνέδεσε το όνομά της με καθιερώθηκε τραγουδώντας τα πρώτα έργα του Θ. Μικρούτσικου «Πολιτικά Τραγούδια», «Καντάτα για τη Μακρόνησο» και «Σπουδή σε ποιήματα του Βλαδίμηρου Μαγιακόφσκι». Ακολούθουν «Τα λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας» και «Τα Τραγούδια του αγώνα» του Μίκη Θεοδωράκη (τρίτη επανέκδοση), καθώς και η συνεργασία της με τον Μάνο Χατζηδάκι στο «Για την Ελένη» σε στίχους Μιχάλη Μπουρμπούλη. Στην 30χρονη διαδρομή της ηχογράφησε 15 προσωπικούς δίσκους και συμμετείχε σε τουλάχιστον 22 άλλους.